

“Nee, oma mag je niet meer zijn, zeg, dat is echt te oubollig”

De terreur van de beauty look.

Hebben wij dames nog het recht om oud te worden? Of beter gezegd om er gewoon onze leeftijd uit te zien?

De Madonna's van deze wereld geven zichzelf blijkbaar dat recht niet.

Nog bol opgezwollen van de botox in hun gezicht betalen ze argeloos, arrogant en nonchalant langs hun nieuw opgeplakte neus weg, de hoge facturen van de plastische chirurgie. Of wellicht zelfs gesponsord door het ziekenhuis in kwestie, want VIP bloed onder het mes levert een potentiële massa na-apers op.

Ja want wij, gewone stervelingen, voelen alsmaar meer druk dankzij de fotogeshopte modellen die in de media de perfecte contouren in beeld brengen, terwijl ze het van de daken schreeuwen: “volg ons voorbeeld, wil je ook een diva zijn?” ...

En zie, we doen het ook: nog nooit zoveel dure haarkleurings bij de kappers, natuurlijk met de obligate haarsnit-stijl vol punten, laagjes en allerlei frivooltjes. Daardoor transformeren dames niet alleen in kunstmatige, belachelijke, zeg maar pijnlijk lachwekkende poppetjes, maar zijn ze vooral ook verplicht van dagelijks gel en ander smeersel op dat haar los te laten om toch maar die zagezegd naturel look van omhoog dansende haartjes te kunnen nabootsen. Natuurlijk lukt dat lang niet perfect zoals in de boekskes. Dan er maar weer voor het einde van de week de kapper bij sleuren. Niet voor niets krijgen heel wat kappers last van huid- en andere kwaaltjes van dat voortdurend gekneet in al die chemisch geprepareerde smeersels.

Onze vuilbakken overladen met vergane beloften naar een ongrijpbare jeugdigheid, maar ja, wat doe je als je buurvrouw weer met de zoveelste veelbelovende naam van zo'n gloednieuw wonderproduct op de proppen komt...Zelfs in de supermarkten krijg je een punthoofd van de ellenlange rekken vol beauty promising designer potjes, die tegen elkaar op schreeuwen om gezien te worden.

De modemakers grijpen ons voortdurend bij ons nekkelletje, dat zo al onder enorme druk staat, om ons dan meteen, minstens maandelijks al dan niet wekelijks, de doodsteek te geven, via hun slogan “de allernieuwste collectie is unieke kunst, dus een must als je je wilt onderscheiden van de gewone vrouw in de straat”.

Bij de zoveelste golf van minirokjes doen daarom ook heel wat dames op leeftijd (of is het zonder leeftijd?) duchtig mee, tot grote hilariteit en ophitsende vreugde bij het mansvolk...

Missie van de modemaker volbracht, want hij heeft hen immers toch hun peperdure vrouwelijkheid teruggeschonken, niet?

Misschien moeten wij, vrouwen-na-de-menopauze, terug onze fundamentele rechten opeisen? Zelfs op straat komen? Welke rechten?

Het recht om gewoon te zijn wie we zijn, ook uiterlijk. Echt naturel deze keer!

Het recht om niet met de vinger gewezen te worden als je:

- De natuur zijn gang laat gaan en voor innerlijke wijsheid kiest
- Je haar zijn lange, wijze, kracht niet ontnemt
- Misschien juist heel slim bent om te verzaken aan mogelijks kankerverwekkende kleurproducten. Om over de mogelijke gevolgen van, chemische anti-rimpel crèmes, botox en chirurgie op langere termijn te zwijgen?
- Juist fier bent op je rimpels van wijsheid en dat ook durft te proclameren...
Waaaat, fier zijn op je riiiiiiiiimpels? Hoe kan dat nu? Never, nooit, nooit nooit, hoor ik de -door de publieke opinie van de gespecialiseerde boekskes- gemanipuleerde barbiepop in jou zeggen!

Wel misschien gewoon die knop omdraaien in je hersenpan en anders naar je lichaam kijken, meer met je innerlijk rustig oog??? Nee, kan je dat echt niet, Madonna?

Er zijn nochtans ronduit prachtige foto's van dames in de herfst van hun leven, zo naturel, vol echtheid, vol leven, vol ervaring en wijsheid die ze met lijf en leden uitstralen als ze gewoon:

- Zichzelf zijn
- Gezond eten en drinken; overdaad is echt niet nodig
- Bewust zijn van de rijkdom van hun leven, hun ervaring, hun zijn
- Bewust zijn van hun taak in hun omgeving: met al hun wijsheid, gemoedsrust en inspiratie uitstralen voor de volgende generatie.
- Enzovoort enzovoort...

Want wat een ellende moet het toch zijn om elke ochtend met een bangelijk hart, vol afschuw op zoek te moeten gaan naar de eerste tekenen van een grijze kruin achter die onvermijdelijk niet te stoppen uitgegroeide kleuring? O wee en zie ik daar geen gloednieuw rimpeltje alle aandacht opeisen zodat ik mijn, overigens prachtige, ogen niet meer kan zien???

Al die dwingende aandacht staat de diepere wijsheid, die nochtans zo maar voor het grijpen ligt als er gemoedsrust heerst, in de weg. Daarentegen geeft ze enkel een verlammende angst om oud te worden door aan de volgende generatie.

Nee, oma mag je niet meer zijn, zeg, dat is echt te oubollig!

Gelukkig, komt de wijze waarheid uit de mond van het kleinkind: "Ik wil een echte oma zoals in de sprookjes die je me vertelt, moeke!" Later zal het zich vooral de liefdevolle sfeer en het plezier van het samen koekjes bakken herinneren en echt niet wat je aan had of dat je jouw grijze haren en rimpels wel voldoende weggemoffeld had...